

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ . *Σωφοιστής.*
ΑΠΟ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΤΗΣ ΣΩΚΟΥΠΟΛΕΩΣ
==

Ἐγὼ καυκιδῶμαι κ' ἔλεγα μαῦρος μὴ με φιλήσῃ.
οὐτ' ὁμορφος, οὐτ' ἄσκημος, οὐτε τοῦ θιοῦ καρένος.
Εὐδῶπυσέ με ἡ αὐγὴ καὶ κόμπωσέ με τ' ἄστρη
κ' ἐφίλησέ μ' ὁ Κωνσταντῆς, τ' Αὐγούστου πρώτη μέρα,
καὶ μῶσκιζεν ὁ στόμας του μῶσκους καὶ καρυσόφyllια.
Θέλω νά βρῶ ντὴ μάννα ντου γιὰ νά ντὴν ἐρωτήσω
τί ἔφαγεν στὸ γκάστρι της καὶ μῶσκιζεν ὁ γιὸς της.

Ἐγὼ γιὰ χεῖλια κόκκινα, ἔγω γιὰ μαῦρα μάτια,
ἔγω γιὰ ντὴ πολυαγαπῶ τὴν ἑγγλαῖς θέ νά βάλω,
τρεῖς ἑγγλαῖς, τρεῖς ἑγγλαῖς καὶ τρεῖς ἀντραμάνους,
ντόν ἥλιο, καὶ ντὴ ντραμάντ, γιὸ κύρ Βοργιά ντὸ ἔρσο.
Ντόν ἥλιο βάνω στὸ βῶντ ντόν ἀητό στοῖς κάμπους,
ντόν κύρ Βοριά ντὸ δροῦτρε, τόν βάζω στὸ κρωτῆρι.
Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε, κι' ὁ ἀητός ἀπεκοιμήθη,
κι' ὁ κύρ Βοριάς ὁ δρο ἐρὸς φουσᾷ καὶ δέν κοιμᾶται.
Φυλάει γιὰ χεῖλια κόκκινα, φυλάει γιὰ μαῦρα μάτια,
φυλάει φιά τὴν πολυαγαπῶ ποῦ μοναχοκοιμᾶται.
Ντὴν εἶδε μέσ' σέ γκιουλμπαζέ σέ μιὰ μηλιά πό κάτου,
πέφτουν τὰ ἄνθια πάνου της τὰ μῆλα στὴν ποδιάν της,
τὰ κόκκινα γαρούφαλα εἰς τὰ χρυσὰ μαλλιὰν ντης.

Τ' ἔχουν τὰ σύννεφα καὶ πᾶν καὶ τρέχουν καὶ κοσεύουν
κάμ' ὁ Βοριάς τὰ κηρυγᾷ, κάμου ἡ ντραμουντᾶνα.,
κάμου τὸ σπεροβόλημα ποῦ σέρνει ὁ Μᾶς κι' Ἀπρίλης;
Οὐτ' ὁ Βοριάς τὰ κηρυγᾷ, οὐτε ἡ ντραμουντᾶνα,
οὐτε τὸ σπεροβόλημα ποῦ σέρνει ὁ Μᾶς κι' Ἀπρίλης;

-/- Συνέχεια.....

ΠΕΘΗΡΕΩΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΩΖΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἄγουρος κόρην ἔκλεψεν ἀπὸ μαννιῶς ἀγκάλες,
ἀπὸ κυουροῦν ντῆς γόνυα κι' ἀπὸ λαλῶς λαλάνδια,
καὶ πῆγε καὶ τσαντήρωσε σέ πράσινο λιβάδι,
παίρνει ντὴν κόρη πλαῖ ντου, στὸν ἥσκιο ντὴν καθίζει,
βγάζει καὶ πέ ντόν ἄλλονα μὲ κέρδεια ψημένη.
Κάστε νὰ φᾶμε κορασιὰ καὶ πῖσου μὴ θυμᾶσαι.
Σὰ θυμηθεῖ ντὴ μάννα μου, τὸ γαῖμα μου παγώνει,
σὰ θυμηθεῖ ντόν κύρη μου, χιὸ νοῦ μου σκονταλίζει,
θέλω νὰ πάγω σπῖτι, καὶ νὰ πάγω στὴ μαννὰ μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ ΣΩΖΟΥΠΟΛΕΩΣ

***=====

Ἐγὼ καυκιδῶμαι κ' ἔλεγα μαῦρος μὴ με φιλήσῃ.
οὐτ' ὁμορφος, οὐτ' ἄσκημος, οὔτε τοῦ θιοῦ καμένος.

Ἐθόμπωσέ με ἡ αὐγή καὶ κόμπωσέ με τ' ἄστρη
κ' ἐφίλησέ μ' ὁ Κωνσταντῆς, τ' Αὐγούστου πρώτη μέρα,
καὶ μῶσκιζεν ὁ στόμας του μῶσκους καὶ καρυοφύλλια.

Θέλω νά βρῶ ντὴ μάννα ντου γιὰ νά ντην ἐρωτήσω
τί ἔφαγεν στὸ γκάστρι της καὶ μῶσκιζεν ὁ γιὸς της.

Ἐγὼ γιὰ χεῖλια κόκκινα, ἔγω γιὰ μαῦρα μάτια,
ἔγω γιὰ ντὴ πολυαγαπῶ τρεῖς βίγγλαις θέ νά βάλω,
τρεῖς βίγγλαις, τρεῖς βιγγιλάτσες καὶ τρεῖς ἀντρειωμένους,
ντόν ἥλιο, καὶ ντό σταυραχτό, ντό κύρ Βοργιά ντό δρόσο.

Ντόν ἥλιο βάνω στὰ βουκά ντόν ἀητό στοῖς κάμπους,
ντόν κύρ Βοριά ντό δροσερό, τόν βάζω στὸ κρωτήρι.

Ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε, κι' ὁ ἀητός ἀπεκοιμήθη,
κι' ὁ κύρ Βοριάς ὁ δροσερός φουᾶ καὶ δέν κοιμᾶται.

Φυλάει γιὰ χεῖλια κόκκινα, φυλάει γιὰ μαῦρα μάτια,
φυλάει φιά τὴν πολυαγαπῶ πού μοναχοκοιμᾶται.

Ντὴν εἶδε μέσ' σέ γκιουλμπαξέ σέ μιὰ μηλιά πό κάτου,
πέφτουν τὰ ἀνθία πάνου της τὰ μῆλα στὴν ποδιάν της,
τὰ κόκκινα γαρούφαλα εἰς τὰ χρυσὰ μαλλιὰν ντης.

Τ' ἔχουν τὰ σύννεφα καὶ πᾶν καὶ τρέχουν καὶ κοσεύουν
κάμ' ὁ Βοριάς τὰ κηνυγᾶ, κάμου ἡ ντραμουντάνα.,
κάμου τὸ σπεροβόλημα πού σέρνει ὁ Μᾶς κι' Ἀπρίλης;
οὐτ' ὁ Βοριάς τὰ κηνηγᾶ, οὔτε ἡ ντραμουντάνα,
οὔτε τὸ σπεροβόλημα πού σέρνει ὁ Μᾶς κι' Ἀπρίλης;

-/- Συνέχεια.....

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΩΖΟΥΠΟΛΕΩΣ

Ἄγουρος κόρην ἔκλεψεν ἀπὸ μαννιᾶς ἀγκάλες,
ἀπὸ κυουροῦν ντῆς γόνυα κι' ἀπὸ λαλᾶς λαλάνδια,
καὶ πῆγε καὶ τσαντήρωσε σὲ πράσινο λιβάδι,
παίρνει ντὴν κόρη πλαῖ ντου, στὸν ἥσκιο ντὴν καθίζει,
βγάζει καὶ πέ ντόν ἄλλονα μιά πέρδικα ψημένη.
Κάστε νά φᾶμε κορασιά καὶ πίζου μὴ θυμᾶσαι.
Σά θυμηθῶ ντὴ μάννα μου, τό γαῖμα μου παγώνει,
σά θυμηθῶ ντόν κύρη μου, ντό νοῦ μου σκανταλίζει,
θέλω νά πάγω σπῖτι σου νά πάγω στή μαννά μου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ